

19 de novembre: Sant Ot, abat de Cluny

Text de l'Evangeli (Lc 12,35-40): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Tingueu cenyits els vostres lloms i encesos els vostres llums. I vosaltres sigueu semblants als homes que esperen el seu amo quan torna de les noces, per tal que, quan vingui i truqui, l'obrin de seguida. Benaurets aquells servents als qui, quan vingui l'amo, els trobi vigilant. En veritat us dic que se cenyirà i els farà posar-se a taula, i anirà passant a servir-los. I si ve a la segona vigília o a la tercera, i els troba així, sortosos són ells.

»I sapigueu això: que si l'amo de la casa sabés a quina hora ha de venir el lladre, no deixaria foradar la seva casa. I vosaltres estigueu preparats, que a l'hora que no us penseu, el Fill de l'home vindrà».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Sigueu semblants als homes que esperen el seu amo quan torna de les noces»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui ens interpel·la l'advertència de Jesús: «Tingueu cenyits els vostres lloms i encesos els vostres llums» (Lc 12,35). Aquesta exhortació a la vigilància amara tot l'Evangeli: no es tracta de viure amb tensió angoixant, sinó en disponibilitat amorosa. Sant Ot de Cluny (c.878/879 – 942), abat i reformador, comprengué aquesta paraula com un projecte de vida: cenyir-se és posar ordre al cor; encendre els llums és deixar que la pregària alimenti la llum interior.

Per a Ot, la vigilància neix del desig. No és la por al càstig allò que manté despert el servent fidel, sinó la joia d'esperar el retorn del Senyor. En la vida de Cluny, la litúrgia —celebrada amb diligència i perseverança— era escola d'aquesta esperança:

cada salm, cada nit de vigília, afinava l'oïda per a reconèixer les passes de "l'Espòs". Per aquesta raó, Ot exhortava els seus monjos a no adormir-se en la rutina, tot considerant que el temps present és fràgil i que, en canvi, és meravellós dedicar-lo a Déu.

Jesús afegeix una promesa sorprenent: el Senyor que torna se cenyirà i servirà els seus servents. Aquí resplendeix l'espiritualitat d'Ot: l'abat no es col·locà per sobre, sinó enmig, com un pare que serveix. Reformar no fou per a ell imposar càrregues, sinó revifar la caritat. Així, la vigilància esdevé concreta: tenir cura de la vida comuna, sostenir el feble, perseverar quan sembla que el senyor s'endarrereix.

L'Evangelí adverteix també contra la falsa seguretat. No sabem l'hora! Ot, conscient de la inestabilitat humana i social del seu temps, insistia en viure cada dia com una ofrena. No una fugida del món, sinó com una manera de viure-hi amb el cor ancorat en Déu. La làmpada encesa és una vida unificada, sense duplicitats.

En paraules del papa Lleó XIV, «la vigilància cristiana no és ansietat pel demà, sinó fidelitat avui; és mantenir l'oli de l'esperança per tal que la fe no s'extingeixi». A la llum de sant Ot, l'Evangelí ens convida a la vigilància que canta, prega i serveix.